

NASTĘPNIK (7) *sb m*

a *pochylone*.

sg N następnik (1). ◇ *G* następnika (1). ◇ *pl N* następniczy (3). ◇ *I* następniki (1). ◇ *L* następnikach (1).

Sł stp brak, Cn s.v. następca, Linde XVII – XVIII w.

Ten, kto obejmuje po kimś jakąś funkcję; postpartor, successor Cn [w tym czyj (5): ai poss (3), G pron (1), pron poss (1)] (7) : co też zawniż czynili Piotrowi następniczy Rzymscy Papieżowie. WujNT 288, 289 marg, 375; iż on łam [Pan Chrystus] iełt iednym y wiecznym á nigdy nie vftáiącym kápłanem nálzym/ który nigdy nie vmiera/ y następniká nie potrzebuie. SkarKaz 156b.

Wyrażenie: »następnik na państwo« (1): Przeto czego oćiec moy/ powiáda/ nie wykonał: ia iáko następnik ná pánłstwo/ y fyn iego/ wykonywam. SkarŻyw 390.

Szereg: »potomek a (i) następnik« (2): iż on [Piotr] miał zupełną moc ná łprawowanie włzytkiego kościoła iáko wieczny vrzędnik/ z potomki á następniki łwoiemi SkarKaz 607a, 607a.

Cf **NASTĘPCA**

JR, KW